

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 94/2021
26.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Бранка Станића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ...,, кога заступа пуномоћник Милан С. Милосављевић, адвокат из ...,, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 27 У 9517/18 од 12.02.2021. године, са противном странком Министарством одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за кадрове, у предмету престанка професионалне војне службе - понављање поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за кадрове број 1618-8 од 16.05.2018. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда 19 У 17866/15 од 02.03.2018. године, а којим је одбијен, као неоснован, предлог тужиоца за понављање поступка у правној ствари престанка професионалне војне службе, окончаног Наредбом помоћника начелника ГШ ВС за ШОНИД, пов. бр. ...-... од 04.09.2001. године.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, подносилац захтева истиче да је погрешан став Управног суда да се понављање поступка окончаног решењем донетим на подлози фалсификоване исправе може дозволити само под условом да је у посебном кривичном поступку утврђено кривично дело фалсификовања исправе од стране одговорног лица. Указује да у конкретном случају постојање кривичног дела фалсификовања исправе није могло бити утврђено осуђујућом пресудом јер је надлежни тужилац одбацио поднету кривичну пријаву због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, а што је доносиоцу оспореног решења било познато. Сматра да је у таквој ситуацији орган управе био дужан да сам расправи то питање као претходно на основу одредбе члана 134. ЗУП-а, поготову што је кривична пријава поднета против НН извршилаца на основу доказа – акта Министарства одбране – Инспекторат одбране од 28.01.2013. године из којег произлази да

је кривично дело учињено. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине, а истиче и захтев за накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предложи да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, тужени орган је, поступајући у извршењу пресуде Управног суда 19 У 17866/15 од 02.03.2018. године, одбио као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка окончаног Наредбом помоћника начелника ГШ ВС за ШОНИД, пов. бр. 6-8 од 04.09.2001. године. Тужилац је понављање поступка тражио јер је сматрао да је наредба донета на основу фалсификоване исправе – Налаза, оцене и мишљења Више војнолекарске комисије при ВП од 03.09.2001. године, што је законски разлог за понављање поступка на основу члана 239. тач. 2) у вези са чланом 243. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ број 30/10), на основу кога је тражено понављање поступка, као и на основу члана 176. став 1. тачка 8. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 18/16). По оцени Управног суда, понављање поступка окончаног решењем донетим на подлози фалсификоване исправе може се, на основу одредбе члана 176. став 1. тачка 8. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 18/16), дозволити само под условом да је у посебном кривичном проступку утврђено кривично дело фалсификовања исправе од стране одговорног лица. Како у списима предмета нема таквог доказа, односно како тужилац у предлогу за понављање поступка није учинио вероватним разлоге због којих захтева понављање поступка, тужени орган је применом члана 179. став 1. и члана 181. став 2. Закона о општем управном поступку, требало да подне захтев одбаци. Међутим, тиме што је мериторно одлучио тако што је предлог одбио признао је тужиоцу више права него што му по закону припада, па наведена повреда, по оцени Управног суда, није од утицаја на другачију одлуку суда по тужби.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је она донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 8. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 18/16), који се у овом случају примењује на основу одредбе члана 213. став 2. истог закона, прописано је да се поступак који је окончан решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља ако је решење донето на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака или као последица другог кривичног дела.

Одредбом члана 179. став 1. истог закона прописано је да странка мора да у захтеву за понављање поступка учини вероватним разлоге због којих захтева понављање поступка, а према члану 181. став 2. надлежни орган решењем одбацује захтев који није благовремен, није дозвољен или који је изјављен од неовлашћеног лица или у коме разлог за понављање поступка није учињен вероватним.

По налажењу Врховног касационог суда, правилан је закључак Управног суда да тужилац није учинио вероватним постојање законског разлога за понављање поступка из одредбе 176. став 1. тачка 8. Закона о општем управном поступку, јер се понављање поступка окончаног решењем донетим на основу фалсификоване исправе може дозволити само под условом да је у посебном кривичном поступку утврђено кривично дело фалсификовања исправе, а што овде није случај.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева којима се указује да је орган управе био дужан да сам расправи питање постојања кривичног дела фалсификовања исправе као претходно питање, у ситуацији када постојање кривичног дела фалсификовања исправе није могло бити утврђено осуђујућом пресудом, јер је надлежни тужилац одбацио поднету кривичну пријаву због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, па је нашао да је неоснован. Ово стога што Закон о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 18/16) такву могућност не прописује. Став Врховног суда Србије према коме таква дужност суда постоји, а на који се позвао подносилац захтева, заснивао се на одредби члана 243. раније важећег Закона о општем управном поступку, којим је било прописано да се поступак може поновити из разлога наведених у члану 239. тачка 2. тог закона и ако се кривични поступак не може спровести, или ако постоје околности због којих се тај поступак не може покренути.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у првом ставу диспозитива ове пресуде.

С обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 26.05.2021. године, Узп 94/2021

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић